

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/34/2014
Identifikačné číslo spisu:	6205010348
Dátum vydania rozhodnutia:	10.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Hatala
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:6205010348.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 10. júla 2014 v Bratislave v trestnej veci obvineného I. W. a spol. pre trestný čin neodvedenie dane a poistného spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 148a ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a iné, o dovolaní obvineného I. W. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. júna 2013, sp. zn. 3To 64/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného I. W. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu vo Veľkom Krtíši zo 04. marca 2013, sp. zn. 1T 197/2005, boli obvinení Ing. H. W. a I. W. uznaní za vinných zo spáchania trestného činu neodvedenia dane a poistného spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 148a ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., (účinného do 1. januára 2006, ďalej len Tr. zák.) a trestného činu nezaplatenia dane spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 148b ods. 1 Tr. zák. a to na skutkovom základe, ako je uvedené v skutkovej vete výrokovej časti citovaného rozsudku.

Za to bol I. W. odsúdený podľa § 148a ods. 2 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky, pričom mu výkon uloženého trestu bol podmiennečne odložený, podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. na skúšobnú dobu vo výmere 2 roky.

Proti vyššie citovanému rozsudku podal obvinený W. v zákonnej lehote odvolanie, ktoré bolo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. júna 2013, sp. zn. 3To 64/2013, podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuté.

Dňa 20. septembra 2013 bolo prostredníctvom advokátky na tunajší súd doručené dovolanie obvineného smerujúce proti rozsudku krajského súdu (uvedený súd rozhodol uznesením), po odstránení nedostatkov bolo dovolanie obvineného dňa 30. mája 2014 opätovne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, kde obvinený ako dovolacie dôvody označil dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

V dôvodoch dovolania obvinený namietol, že súdy porušili prezumpciu nevinu a pravidlo „in dubio pro reo“ v rozhodnej dobe nemali na účtoch prostriedky na uhradenie zákonných platieb, oni nemôžu byť právne zodpovední, keďže táto zodpovednosť bola na strane obchodnej spoločnosti teda právnickej osobe, nemožno konateľov postihovať za konanie právnickej osoby, a že teda napadnuté rozhodnutie okresného súdu je založené na nesprávnom posúdení zisteného skutku.

Navrhuje preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Okresný prokurátor v rámci svojho písomného vyjadrenia k podanému dovolaniu uviedol, že podľa jeho názoru boli v danom konaní vykonané všetky relevantné dôkazy, pričom obe napadnuté rozhodnutia považuje za správne a zákonné. Čo sa potom týka uplatnených námietok, tak týmito obvinený vlastne napáda len skutkové zistenia, ktoré však ale s poukazom na ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nemôžu byť predmetom preskúmania v dovolacom konaní.

Na základe uvedeného preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo a podal riadny opravný prostriedok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 4, veta pred bodkočiarkou Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Podľa § 371 ods. 5 Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. i/ a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Pokiaľ ide o obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., tak z jeho znenia ako aj z inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinstančné. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o dovolaní je potom viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Z príslušnej časti odôvodnenia posudzovaného dovolania obvineného I. W. pritom vyplýva, že v tejto menovaný napáda len skutkové zistenia a závery oboch vo veci konajúcich súdov, s ktorými sa nestotožňuje a v dôsledku toho potom odvodzuje i nesprávne posúdenie jeho konania ako trestného činu. Keďže však ale s poukazom na už vyššie uvedené je revízia skutkových zistení v dovolacom konaní vylúčená, predmetné námietky je potrebné považovať za irelevantné, pričom skutok, tak ako bol ustálený prvostupňovým súdom a následne i súdom odvolacím aj podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napĺňa všetky zákonné znaky skutkovej podstaty tak trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 01. januára 2006, ako aj trestného činu nezaplatenia dane podľa § 9 ods. 2, § 148b ods. 1 Tr. zák. účinného do 01. januára 2006, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., nakoľko súdy ustálili, že prostriedky na povinné platby v kritickom období mali k dispozícii.

K námietke týkajúcej sa zodpovednosti konateľov, štatutárov spoločnosti treba uviesť, že túto okolnosť nenamietali obvinení ani v odvolacom konaní a preto by dovolací súd na uvedenú námietku ani nemal reagovať, preto len na margo poznamenáva, že za porušenie, nespĺnenie si povinnosti zodpovedá ten, kto za právnickú osobu koná, alebo mal konať, čo napokon upravoval, do 1. januára 2006 § 90 ods. 2 Tr. zák. a v súčasnosti ustanovenie § 128 ods. 8 Tr. zák.

Novela Trestného zákona uskutočnená zákonom č. 421/2002 Z.z. v § 90 ods. 2 Tr. zák. výslovne stanovila, že v prípade kde je konkrétny alebo špeciálnym subjektom právnická osoba stačí, že zvlášť vlastnosť, spôsobilosť alebo postavenie (§ 90 ods. 1) spĺňa právnická osoba, v ktorej mene páchatel koná.

Zákon tu zakotvuje fikciu, na základe ktorej fyzická osoba, ktorá konala za právnickú osobu, hoci sama nevykazuje znaky konkrétneho alebo špeciálneho subjektu, bude pri spáchaní trestného činu, ktorý taký subjekt vyžaduje, považovaná za konkrétny alebo špeciálny subjekt, pokiaľ zvláštna vlastnosť, spôsobilosť alebo postavenie sú dané u právnickej osoby.

Z dôvodov vyššie uvedených preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.